

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 18. december 2019 i sag nr. BS 14A-7048/2017:

A

mod

Ankenævnet for Patienterstatningen
Finsensvej 15
2000 Frederiksberg

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 9. oktober 2017, vedrører spørgsmålet om A er berettiget til yderligere erstatning i anledning af en anerkendt patientskade.

A har nedlagt følgende påstande:

Påstand I:

Ankenævnet for Patienterstatningen skal anerkende, at A er berettiget til yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, i perioden fra 31. maj 2016 frem til den 21. juni 2017, således at sagen hjemvises til fornyet behandling ved Ankenævnet for Patienterstatningen, med henblik på beregning af erstatningens størrelse.

Påstand II:

Principal:

Ankenævnet for Patienterstatningen skal anerkende, at årslønnen som grundlag for beregningen af erhvervsevnetabserstatningen skal fastsættes efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 1, således at sagen hjemvises til fornyet behandling ved Ankenævnet for Patienterstatningen, med henblik på beregning af erstatningens størrelse.

Subsidiær:

Ankenævnet for Patienterstatningen skal anerkende, at årslønnen som grundlag for beregningen af erhvervsevnetabserstatningen,

skal fastsættes til kr. 1.100.000,00 efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2, subsidært en efter rettens skøn lavere årsløn, dog højere end kr. 600.000,00, således at sagen hjemvises til fornyet behandling ved Ankenævnet for Patienterstatningen, med henblik på beregning af erstatningens størrelse.

Påstand III:

Ankenævnet for Patienterstatningen skal anerkende, at A's løn, som grundlag for beregningen af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, skal fastsættes til kr. 1.100.000,00 årligt, subsidært en efter rettens skøn lavere årsløn, dog højere end kr. 600.000,00, således at sagen hjemvises til fornyet behandling ved Ankenævnet for Patienterstatningen, med henblik på beregning af erstatningens størrelse.

Ankenævnet for Patienterstatningen har nedlagt påstand om frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

A fik efter en operation den 20. februar 2013 en komplikation i form af en hjerneblødning. Der er ikke i sagen tvist om ansvarsgrundlaget men alene erstatningens størrelse.

På skadestidspunktet befandt A sig i en stilling som administrerende direktør for Virksomhed 1, hvor han var blevet opsagt den 1. december 2012 til fratræden ved udgangen af juni måned 2013.

Den 20. november 2013 traf Patientforsikringen sålydende afgørelse:

"...

A's skade i form af følger efter epilepsioperation er omfattet af loven. Vi henviser til vedlagte sagsfremstilling og begrundelse.

A er berettiget til 98.830 kr. i foreløbig godtgørelse for varigt mén.

...".

Af begrundelsen fremgik blandt andet:

"...

Vi har vurderet, at A's skade i form af afasi og følger efter blødning i forbindelse med epilepsioperation 20 februar 2013 er tilstrækkelig sjælden og alvorlig til at kunne anerkendes efter ovennævnte bestemmelse og derfor går ud over, hvad A med rimelighed må tåle som led i behandlingen af sin sygdom.

Vi har ved vurderingen af sjældenhed lagt vægt på, at der ved under 2% af tilsvarende indgreb opstår afasi og blødning med blivende gener i et omfang som aktuelt. Dette anses for sjældent.

Ved alvorlighedsvurderingen har vi lagt vægt på, at selvom A's sygdom ubehandlet kunne have givet ham væsentlige gener og krævede et omfattende kirurgisk indgreb i et særligt sårbart/risikofyldt område, havde han ved et ukompliceret forløb kunnet forvente en væsentlig reduktion af sine gener. I stedet fik han efter behandlingen langt flere gener.

...".

Forinden operationen forhandlede og indgik A aftale om et samarbejde med Virksomhed 2 efter en vel overstået operation for den epileptiske lidelse.

I en udtalelse af 22. april 2014 har direktør i Virksomhed 2 oplyst blandt andet:

"...

Den lønmæssige side af aftalen var ikke helt på plads, men overordnet enedes parterne om at A skulle træde ind i virksomheden og aflønnes med ca. 75% af merindtjeningen suppleret med en vis procentdel af den bestående indtjening på indtrædelsestidspunktet, afhængig af den økonomiske udvikling. På sigt skulle A overtage virksomheden og i nogle år betale undertegnede en vis provision af firmaets totale indtjening. A skulle således kun betale en mindre sum for overtagelse af virksomheden.

...".

I en supplerende udtalelse fra samme af 9. januar 2015 fremgår blandt andet:

"...

En aflønning som helt kunne matche A's tidligere job var ikke på tale, men undertegnede ville strække sig langt for at få A ind i Virksomhed 2 og fortsætte virksomheden når jeg sluttede. Planen var at A efter en forventet vellykket operation skulle starte i Virksomhed 2 omkring 1. april 2013.

...

Det økonomiske oplæg var at A det første år skulle aflønnes med ca. 75% af merindtjeningen i år 1. Vi skønnede - ganske realistisk - at vi ved målrettet indsats med det bestående produktsortiment og de nye produkter kunne øge omsætningen indenfor et år med mellem 0,8-1,0 millioner kr. Indtjeningen på Virksomhed 2's produkter er mellem 100 og 150%. A ville således kunne påregne en indkomst på meromsætningen på ca. 350-400.000 kr. For at ramme en indtjening der nogenlunde kunne understøtte A's levevis enedes vi om at jeg ville supplere fra den bestående indtægt op til 500.000 kr. Vi skulle så finde en tilbagebetalingsordning indenfor de kommende år. A ville kunne øge sin omsætning og indkomst herefter, år for år.

..."

Den 31. maj 2016 traf Patienterstatningen sålydende afgørelse:

"...

A er berettiget til yderligere 1.272.475 kr. i erstatning.

Vores afgørelse om tabt arbejdsfortjeneste er endelig og kan ankes til Ankenævnet for Patienterstatningen, jf. nedenfor under Ankevejledning.

..."

Ved afgørelsen blev tilkendt 676.000 kr. i tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for erhvervsevnetab 596.475 kr.

A ankede afgørelsen til Ankenævnet for Patienterstatningen, der den 12. februar 2017 indhentede en erklæring fra Læge 1 (speciallæge i neurokirurgi), hvoraf blandt andet fremgår:

"...

c)

Jeg vurderer ikke at der ville have været behov for skånehensyn såfremt behandlingsskaden ikke var indtruffet. Det er nævnt flere gange i sagsakterne at A havde lette kognitive deficits forud for operationen. Hvis disse var relateret til øget anfaldsfrekvens ville de med overvejende sandsynlighed have været mindre udtalte nu hvor anfaldsfrekvensen (som det er mig oplyst i sagsakterne) er minimal 0. Hvis de var af mere kronisk karakter var det noget som A havde lært at kompensere for idet han fra epilepsiens debut til operationen og behandlingsskaden havde været i stand til at passe sit job som direktør.

d)

Ud fra ovenstående og ud fra de sagsakter jeg har er der ikke noget der taler for at A efter operationen uden behandlingsskaden ikke ville være i stand til at fortsætte et job som lignede det han havde inden operationen.

...

Konklusion:

A får i 2009 konstateret temporallapsepilepsi. Han har anfald der består af lugtehallucinationer og efterfølgende absencer (fjerntilfælde) af 15-20 minutters varighed. Anfaldsfrekvensen stiger trods øget medicinering og på den baggrund indstilles A til kirurgisk behandling af epilepsien. Operationen kompliceres efterfølgende af blødning der medfører klinisk forværring og kræver reoperation.

I efterforløbet har A ikke flere epiletiske anfald men en del alvorlige følger efter blødningskomplikationen.

A har således efter min vurdering en mengrad på 80% hvor jeg finder at 75% skyldes behandlingsskaden. A havde lettere kognitiv påvirkning forud

for operationen og behandlingskaden, men var i stand til at passe sit job med disse. Jeg vurderer ikke at A vil være i stand til at genoptage sit gamle job ej heller med skånehensyn. Jeg mener således at A's arbejdsevne er væsentligt påvirket.

...".

Den 21. juni 2017 traf Ankenævnet for Patientforsikringen sålydende afgørelse:

"...

Ankenævnet for Patienterstatningen er ikke enig i Patienterstatningens afgørelse af 31. maj 2016, som derfor ændres for så vidt angår erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og vurderingen af erhvervsevnetabsprocenten og årslønnen.

A ville uden behandlingsskaden have haft en forventet indtægt på skønsmæssigt 600.000 kr. om året.

A er påført et midlertidigt erhvervsevnetab på skønsmæssigt 50%, svarende til yderligere 25 procent. Årslønnen fastsættes til 600.000 kr.

Sagen sendes tilbage til Patienterstatningen til beregning af erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab.

...".

Af begrundelse for afgørelsen fremgår blandt andet:

"...

Ankenævnet er ikke enig i Patienterstatningens afgørelse af 31. maj 2016, som derfor ændres for så vidt angår erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og vurderingen af erhvervsevnetabsprocenten og årslønnen.

A er påført et midlertidigt erhvervsevnetab på skønsmæssigt 50 procent, svarende til yderligere 25 procent. Årslønnen fastsættes til 600.000 kr.

Sagen sendes tilbage til Patienterstatningen til beregning af erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab.

Til de erstatningsposter, A har klaget over, bemærker ankenævnet følgende:

Erstatningen for en behandlingsskade fastsættes efter reglerne i erstatningsansvarsloven. et følger af § 24, stk. 1, i klage - og erstatningsloven.

Tabt arbejdsfortjeneste

Ankenævnet vurderer, at A har ret til skønsmæssig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i erstatningsansvarsloven.

A blev på grund af omstruktureringer opsagt fra sit arbejde som direktør i Virksomhed 1 den 1. december 2012, og han modtog løn indtil 1. juli 2013. Han var derfor uden arbejde, da behandlingsskaden opstod i forbindelse med operationen 20. februar 2013.

Det fremgår, at A var i dialog med to virksomheder om mulige ansættelser. Den ene ansættelsesaftale er ikke blevet bekræftet. Den anden ansættelse vedrører Virksomhed 2.

Der er ikke fremlagt skriftlig, bindende ansættelseskontrakt mellem Virksomhed 2 og A, og det kan derfor ikke lægges til grund, at der var indgået en ansættelsesaftale.

Ankenævnet vurderer, at A forventeligt ville have fået et arbejde 6 måneder efter operationen, hvis skaden ikke var sket.

Ankenævnet lægger vægt på, at A er uddannet sygeplejerske i 1985, men at han siden 1987 har arbejdet som konsulent, chefkonsulent og som administrerende direktør i forskellige virksomheder i Branche 1. Han havde således opnået betydelig erfaring og kompetence indenfor sit felt. Processen med at finde ny beskæftigelse var påbegyndt. Ankenævnet lægger også vægt på, at A selv med sin svære behandlingsskade viser stor vilje og ønske om at blive på arbejdsmarkedet.

Ankenævnet finder det ikke godtgjort, at A ville have fået et job med en indtægt svarende til hans seneste job som administrerende direktør i Virksomhed 1 eller et job med tilsvarende løn. Ankenævnet vurderer derfor, at der ikke er grundlag for at fastsætte den tabte arbejdsfortjeneste svarende til indtjeningen på skadestidspunktet.

På baggrund af hans uddannelse, erhvervserfaring og alder er det sansynligt, at han ville have fået job som konsulent, produktspecialist, mellemleder eller lignende indenfor Branche 1.

A havde før operationen lette kognitive gener, men disse gener havde ikke forindret ham i at varetage jobbet som administrerende direktør. Efter operationen har han ifølge sagens akter ikke haft epileptiske anfald. Grundsygdommen ville derfor kun have begrænset betydning for hans muligheder for at finde et job efter operationen.

På den baggrund har ankenævnet vurderet, at A ville have oppebåret en indtægt svarende til skønsmæssigt 600.000 kr. årligt svarende til 250.000 kr. mere end fastsat af Patienterstatningen.

Sluttidspunktet for tabt arbejdsfortjeneste

Det følger af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., at skadelidte har

krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne. Højesteret har fastslået, at der skal være sammenfald mellem det tidspunkt, hvor retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophører, og det tidspunkt, hvor retten til erstatning for erhvervsevnetab indtræder. Der må hverken være overlap eller huller mellem de to erstatningsposter.

A's ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste stopper ved Patienterstatningens afgørelse af 31. marts 2016, hvor Patienterstatningen foretog en midlertidig vurdering af erhvervsevnetabet til 25 procent. På dette tidspunkt forelå der et forsvarligt grundlag for at foretage et rimeligt skøn over A's fremtidige erhvervsevne. Der var både materiale vedrørende hans helbredsmæssige og erhvervsmæssige forhold samt behandlingsskadens funktionsbegrænsende følger. Det tillægges også betydning, at behandlingsskaden indtrådte mere end 3 år før Patienterstatningens afgørelse.

Som anført nedenfor under begrundelsen for erhvervsevnetabet, vurderer ankenævnet, at Patienterstatningen ved sin afgørelse burde have fundet det godtgjort, at A's erhvervsevnetab midlertidigt kunne fastsættes til 50 procent. Ankenævnet vurderer således, at Patienterstatningens midlertidige skøn på 25 procent ikke er rimeligt på det foreliggende grundlag.

Den omstændighed, at Patienterstatningen på et forsvarligt grundlag har udløvet et midlertidigt skøn, der ikke er rimeligt, fører til, at der skal udbetales tabt arbejdsfortjeneste i perioden efter den 31. marts 2016. Det for lave skøn udløser alene en rentepligt.

A skal herefter stilles, som om han havde fået tilkendt 50 procent i erhvervsevnetab ved patientforsikringens afgørelse af 31. marts 2016.

Erhvervsevnetabsprocenten

Ankenævnet vurderer, at det midlertidige erhvervsevnetab skal fastsættes til skønsmæssigt 50 procent, jf. § 5 i erstatningsansvarsloven.

Ved vurderingen lægger Ankenævnet vægt på, at det på baggrund af de lægelige og sociale/kommunale akter er sikkert, at A har betydelige arbejdshindrende gener efter behandlingsskaden. Det er endvidere sikkert, at han ikke kan varetage et job på normale vilkår, og at han har betydelige skånehensyn i et hvert job.

A har fået et samlet mén på 75 procent som følge af behandlingsskaden. Han har kognitive problemer, svære kommunikationsproblemer (svær afasi), og derudover lider han af påvirket hukommelse samt øget træthed. Han har let højresidig nedsat kraft og sysfeltdefekt (øvre kvadrant anopsi).

A blev den 20. januar 2015 bevilget et ressourceforløb frem til 20. januar 2018. Han var i virksomhedspraktik 3-4 timer dagligt 2 gange om ugen fra april til oktober 2015 i en døgninstitution, hvor han var medhjælper ved fysiske aktiviteter. A deltog i aktiviteter på Behandlingssted 1 10-15 timer om ugen, hvor han udover træning af de kognitive færdigheder deltog i madlavning, rengøring og kontoropgaver. A's skånehensyn var af kognitiv karakter. Det fremgår af rehabiliteringsplan af 2. september 2015, at A skulle være omsorgsmedhjælper 10 timer om ugen og deltage i uddannelse og kursus 25 timer om ugen

Ankenævnet lægger også vægt på, at A på trods af lette kognitive gener forud for skaden arbejdede fuld tid som administrerende direktør i Virksomhed 1, hvorfra han blev afskediget på grund af omstruktureringer. Såfremt skaden ikke var sket, kunne han have fortsat i et job svarende til hans erfaringer og kompetencer uden skånehensyn.

Ankenævnet er opmærksom på, at A i juni 2014 var udsat for en trafikulykke, hvor han på cykel blev kørt ned af en bil. Ulykken medførte en markant tilbagegang i hans sproglige udvikling, som dog atter var i fremgang i oktober 2014.

Årslønnen

Til brug for beregning af erstatning for erhvervsevnetab skal der fastsættes en årsløn, som udtrykker værdien af A's arbejdskraft på skadestidspunktet.

Årslønnen fastsættes som udgangspunkt på baggrund af indtægten 12 måneder før skaden. Årslønnen kan dog fastsættes skønsmæssigt, hvis der foreligger særlige omstændigheder, jf. § 7, stk. 2 i erstatningsansvarsloven.

Ankenævnet vurderer, at A's årsindtægt ikke er udtryk for værdien af hans arbejdskraft på skadestidspunktet.

Det fremgår, at A før skaden var opsagt fra sit arbejde som direktør. Ankenævnet vurderer, at der ikke er grundlag for at fastsætte årslønnen svarende til indtjeningen på skadestidspunktet. Det er ikke godtgjort, at A ville have opnået et job med en indtægt svarende til sit seneste job som administrerende direktør i Virksomhed 1. Der henvises til afsnittet om tabt arbejdsfortjeneste.

Årslønnen fastsættes til skønsmæssigt 600.000 kr.

...".

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af B.

B forklarede blandt andet, at hun er gift med A, og at de har været gift i mere end 40 år. A havde inden sin skade et stort netværk både nationalt og internationalt. Han havde store evner for at skabe kontakter. A havde inden operationen den 20. februar 2013 drøftelser med Virksomhed 2 om, at han skulle indtræde i virksomheden. Der blev ikke udarbejdet en skriftlig aftale, idet operationen skulle overstås først. Han havde også drøftelser med et andet firma. Hun kender ikke noget nærmere til aftalerne. A's mål var at blive del af en større virksomhed. Virksomhed 2 skulle blomstre, men være en sidebeskæftigelse for ham. A var handlekraftig, hurtig, intelligent og målrettet, og han havde mulighed for at komme ind mange steder. Han ville have gjort Virksomhed 2 stor.

Hende bekendt søgte A ikke jobs som konsulent, mellemleder eller produktassistent. Han skulle komme sig efter chokket i forbindelse med afskedigelsen. Det var ikke på tale, at han kunne fortsætte i en anden stilling i den danske del af virksomheden, idet der i Danmark kun var A, og få andre ansatte. Virksomheden i Danmark fortsatte med en anden direktør. A har anparter i et investeringsprojekt. Det er dette, der giver ham underskud på udenlandsk virksomhed.

Parternes synspunkter

A har i påstandsdokument af 28. oktober 2019 anført følgende:

Vedrørende ”sikkert grundlag”:

Ankenævnet for Patienterstatningen har gjort gældende, at der som følge af ankenævnets sammensætning, der bl.a. omfatter medlemmer med lægevidenskabelig baggrund og brugen af speciallægekonsulenter, skal være et sikkert grundlag for at tilsidesætte afgørelsen.

Sagen drejer sig imidlertid alene om juridisk bevisbedømmelse og fortolkning af erstatningsansvarslovens bestemmelser i relation til periodisering, årsløn og størrelsen af erstatningen på tabt arbejdsfortjeneste.

Ankenævnets sammensætning og lægefaglige kompetence er uden betydning i denne sammenhæng, da sagen ikke vedrører spørgsmål, hvor Ankenævnet for Patienterstatningen har sin helt særlige ekspertise og kompetence. Der er ikke støtte i den foreliggende retspraksis for at antage, at der skal være et sikkert grundlag for at tilsidesætte Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse i en situation som den foreliggende.

Det gøres derfor gældende, at der ikke skal foreligge et ”sikkert grundlag” for at tilsidesætte Ankenævnet for Patienterstatningens juridiske vurdering af erstatningsansvarslovens bestemmelser om periodisering, årsløn og ret til tabt arbejdsfortjeneste.

Vedrørende påstand I:

Til støtte for den nedlagte påstand I gøres det gældende, at A er berettiget til yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, i perioden fra Patienterstatningens afgørelse den 31. maj 2016 og frem til Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse den 21. juni 2017.

Det følger af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., at skadelidte har ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevnetab.

I henhold til retspraksis skal der være sammenfald mellem det tidspunkt, hvor retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophører, og det tidspunkt, hvor retten til erstatning for erhvervsevnetab indtræder. Der må hverken være ”overlap” eller ”huller” mellem de to erstatningsposter.

Det følger af dommen UfR.2008.1386H, at forpligtelsen til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste vedvarer indtil det tidspunkt, hvor der på forvarligt grundlag udøves et rimeligt skøn over erhvervsevnetabet, og der udbetales i overensstemmelse hermed.

Det gøres gældende, at Patienterstatningens midlertidige skøn over A's erhvervsevnetab i afgørelsen af 31. maj 2016 ikke var udtryk for et rimeligt skøn, som kunne bringe forpligtelsen til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til ophør.

Det bemærkes i den forbindelse, at Ankenævnet for Patienterstatningen i afgørelsen af 21. juni 2017 ændrede Patienterstatningens skøn fra 25 % til 50 %, og at nævnet i den forbindelse bemærkede, at Patienterstatningens skøn ikke var rimeligt.

Herudover følger det af dommen UfR.2014.184H, at det er en nødvendig betingelse for at bringe forpligtelsen til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til ophør, at der foretages et kvalificeret skøn over det faktiske varige erhvervsevnetab, og at det ikke er tilstrækkeligt, at der foretages en ”minimumsvurdering”.

I afgørelsen af 31. maj 2016 fra Patienterstatningen er det anført, at Patienterstatningen ikke så sig i stand til at tage endelig stilling til erhvervsevnetabet, men at det blev vurderet, at der var ”[...]et sikkert erhvervsevnetab på

25 %”

Det gøres gældende, at denne vurdering har karakter af en minimumsvurdering, som ikke bringer forpligtelsen til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til ophør.

A er følgelig berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste indtil det tidspunkt, hvor Ankenævnet for Patienterstatningen foretog et rimeligt skøn over erhvervsevnetabet, hvilket vil sige ved afgørelsen af 21. juni 2017.

Det gøres gældende, at der ikke har været grundlag for at ændre Patienterstatningens afgørelse med tilbagevirkende kraft, således at der alene skal tillægges renter til differencen på de 2 erstatninger.

En sådan løsning ville stille A væsentligt ringere, end hvad der ellers ville følge af almindelige erstatningsretlige regler og skulle i givet fald alene være begrundet i, at sagen behandles efter klage- og erstatningsloven. En sådan forringelse af patienters retsstilling vil ikke være forenelig med patienterstatningsordningens formål.

Det gøres endvidere gældende at en sådan løsning, der fraviger de almindelige udmålingsregler i erstatningsansvarsloven, ikke kan anvendes uden konkrete holdepunkter i lovens ordlyd eller forarbejder.

Vedrørende påstand II:

Den principale påstand II:

Det følger af erstatningsansvarslovens § 7, stk. 1, at den årsløn, som skal anvendes som grundlag for beregningen af erhvervsevnetaberstatningen, som udgangspunkt skal fastsættes til skadelidtes samlede erhvervsindtægt i det år, der går forud for datoen for skadens indtræden.

Udgangspunktet kan fraviges, når særlige indtægt- eller ansættelsesmæssige forhold eller andre særlige forhold har gjort sig gældende jf. erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2.

Til støtte for den nedlagte principale påstand II gøres det gældende, at der ikke foreligger sådanne indtægts- eller ansættelsesmæssige forhold eller andre særlige forhold som kan begrunde, at udgangspunktet i erstatningsansvarslovens § 7, stk. 1 skal fraviges.

Det er Ankenævnet for Patienterstatningen der har bevisbyrden herfor og denne er ikke løftet.

Bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2 finder alene anvendelse,

når indtjeningen i det forudgående år ikke er udtryk for værdien af skadelidtes arbejdskraft på skadestidspunktet. Kerneområdet for bestemmelsen er tilfælde, hvor der inden skadens indtræden har været ændringer, som konkret giver grundlag for at antage, at indtjeningen i det forudgående år ikke er udtryk for værdien af skadelidtes arbejdskraft på skadestidspunktet.

Den omstændighed, at A blev opsagt 1. december 2012 til fratræden ved udgangen af juni måned 2013, og således befandt sig i en opsagt stilling på skadestidspunktet, udgør ikke særlige indtægts- eller ansættelsesmæssige forhold i bestemmelsens forstand.

A havde på skadestidspunktet fungeret som administrerende direktør kontinuerligt i 16 år, og der er absolut ikke grundlag for at antage, at indtjeningen i det forudgående år ikke skulle være udtryk for den reelle værdi af hans arbejdskraft på skadestidspunktet.

Den omstændighed, at A's arbejdsindsats og indtjening var meget stor i de forudgående mange år forud for patientskaden, er heller ikke i sig selv særlige forhold som kan begrunde, at årslønnen skal fastsættes skønsmæssigt jf. UfR.2016.2999H.

Der er ikke i sagens akter herudover grundlag for at antage, at A havde indgået en egentlig bindende ansættelsesaftale. Det eneste der kan lægges til grund er, at A havde god tid til at finde et nyt arbejde, og at processen hermed allerede var påbegyndt.

Den subsidiaire påstand II:

Såfremt retten finder, at der foreligger særlige indtægts- eller ansættelsesmæssige forhold, gøres det gældende, at årslønnen er skønnet for lav.

· *Værdien af arbejdskraften på skadestidspunktet*

Det bestrides, at A ved vurderingen efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2 skal godtgøre, at han ville have fundet et job med en indtjening, der svarer til indtjeningen i jobbet som administrerende direktør.

Ved skønsmæssig fastsættelse af årslønnen efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2 skal det ikke vurderes, hvilken beskæftigelse A på sigt ville have fundet. Årslønnen skal derimod fastsættes således, at denne svarer til værdien af hans arbejdskraft på skadestidspunktet.

Der er ikke grundlag for at antage, at A's indtjening i de forudgående 16 år forud for patientskaden, ikke skulle være udtryk for værdien af hans arbejdskraft på skadestidspunktet. A havde opnået betydelig erfaring og kompetence inden for medicinalindustrien, og havde et stort netværk såvel nationalt som internationalt.

Det gøres derfor gældende, at indtjeningen må baseres på et skøn over de forudgående års indtjening.

Det bemærkes i øvrigt, at den af Ankenævnet for Patienterstatningen fastsatte årsløn er næsten halveret, set i forhold til indtjeningen i de forudgående mange år forud for skaden.

· *Løn som konsulent, produktspecialist, mellemlider el. lignende*
Såfremt retten finder, at det afgørende ved vurderingen efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2 er, hvilket job A ville have fundet på sigt, gøres det gældende, at årslønnen fortsat er skønnet for lav.

Ankenævnet for Patienterstatningen har i afgørelsen af 21. juni 2017 lagt til grund, at det er mest sandsynligt, at A ville have fået job som konsulent, produktspecialist, mellemlider eller lignende inden for Branche 1.

På baggrund af det i svarskriftet anførte vedrørende opfordring (1) kan det lægges til grund, at Ankenævnet for Patienterstatningen ikke har indhentet lønstatistikker eller lignende, til at belyse indtjeningsniveauet i disse specifikke stillingstyper inden for medicinalbranchen.

Det grundlæggende forvaltningsretlige officialprincip forpligter den myndighed, der skal træffe afgørelse i en sag, til at tilvejebringe så korrekte og tilstrækkelige oplysninger, at der kan træffes en materielt korrekt afgørelse.

Princippet forudsætter ikke alene, at alle relevante forhold er oplyst ved det foreliggende materiale, men også, at oplysningerne er pålidelige. Hvis der er tvivl om holdbarheden af et væsentligt faktum – som f.eks. lønniveauet i en konkret stillingsbetegnelse – hører det med til sagsoplysningspligten at søge denne tvivl afklaret, således at det ved sædvanlig bevismæssig vurdering kan afgøres, om den pågældende oplysning kan lægges til grund for afgørelsen.

Forvaltningens afgørelse må ikke bygge på forudsætninger eller antagelser, uden tilstrækkelig dækning i sagens faktum.

Det gøres gældende, at den fastsatte årsløn bygger på forudsætninger og antagelser, som der ikke er tilstrækkelig dækning for i sagens materiale. Det gøres på denne baggrund gældende, at Ankenævnet for Patienterstatningen har tilsidesat pligten til at oplyse sagen tilstrækkeligt.

Officialprincippet tjener som garanti for forvaltningsafgørelsers rigtighed, og manglende opfyldelse af pligten til at oplyse sagen tilstrækkeligt har den konsekvens, at der opstilles en formodning mod afgørelsens rigtighed, som det herefter er op til Ankenævnet for Patienterstatningen at afkræfte.

Denne formodning har Ankenævnet for Patienterstatningen ikke afkræftet.

Det kan herudover, på baggrund af sagens bilag 10, 11 og 12 anses for dokumenteret, at A i en sådan stilling, mest sandsynligt ville have oppebåret en årlig indtjening på mellem kr. 760.000,00 og kr. 1.200.000,00.

I de fremlagte lønstatistikker og det fremlagte skøn, bør A vurderes svarende til minimum 75 %-fraktilen henset til hans betydelige erhvervserfaring og kompetence.

Det gøres på denne baggrund gældende, at årslønnen efter § 7, stk. 2 skal fastsættes til kr. 1.100.000,00.

Subsidiært gøres det gældende, at der skal tages udgangspunkt i medianen af den skønnede årsløn i bilag 12. Medianen som konsulent ville have været kr. 790.000,00. Medianen som produktspecialist ville have været kr. 880.000,00. Medianen som mellemlider ville have været kr. 1.050.000,00.

Gennemsnittet af de 3 værdier er kr. 906.666,66.

Mere subsidiært gøres det gældende, at årslønnen skal fastsættes skønsmæssigt til et beløb højere end kr. 600.000,00 på baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger.

Vedrørende påstand III:

Til støtte for den nedlagte påstand III gøres det gældende, at der ikke er grundlag for at antage, at A ikke skulle have været i stand til at finde et job, med en indtjening svarende til indtjeningen på skadestidspunktet.

Selv hvis man lægger Ankenævnet for Patienterstatningens præmis om, at A ville have fået et job som konsulent, produktspecialist, mellemlider eller lignende inden for medicinalbranchen, er årslønnen skønnet for lavt.

Til støtte for påstand III gøres i det hele samme anbringender gældende, som til støtte for den subsidiære påstand II.

...".

Ankenævnet for Patienterstatningen har i påstandsdokument af 28. oktober 2019 anført følgende:

Anbringender

Det gøres overordnet gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte ankenævnets afgørelse af 21. juni 2017 (bilag 9), hvorved ankenævnet bl.a.

fandt, at A uden behandlingsskaden ville have haft en forventet indtægt på skønsmæssigt kr. 600.000,- om året, og at han ikke var berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter Patienterstatningens afgørelse af 31. marts 2016, jf. erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt.

A har bevisbyrden for, at der er grundlag for at tilsidesætte ankenævnets afgørelse, der indeholder væsentlige skønsmæssige elementer. Det må ved bevisbedømmelsen tages i betragtning, at ankenævnet på grund af sin sammensætning, der bl.a. omfatter medlemmer med lægevidenskabelig baggrund, brugen af speciallægekonsulenter ved afgørelserne, og gennem behandling af et stort antal sager, har en særlig erfaring i at bedømme sager efter lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet samt erstatningsansvarsloven, herunder foretage de fornødne skønsmæssige vurderinger, og der skal derfor være et sikkert grundlag for at tilsidesætte afgørelsen.

Der er ikke under sagens forberedelse fremkommet nye, væsentlige oplysninger eller dokumentation i forhold til grundlaget for ankenævnets afgørelse. Det er heller ikke dokumenteret, at ankenævnets afgørelse er mangelfuld, eller at ankenævnets sagsoplysninger har været utilstrækkelige, ligesom der ikke er grundlag for at rejse tvivl ved ankenævnets retsanvendelse, som er i overensstemmelse med Højesterets praksis. A har i det hele ikke ført bevis for, at der er grundlag for at tilsidesætte ankenævnets afgørelse.

Perioden for tabt arbejdsfortjeneste - A's påstand I. Det fremgår af lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenets § 24, stk. 1, at erstatning og godtgørelse fastsættes efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

I medfør af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen, eller – såfremt skadelidte vil lide et erhvervsevnetab på 15 % eller derover – indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Der er enighed om, at Højesteret i en lang række sager har taget stilling til sammenspillet mellem erstatningsansvarslovens §§ 2 og 5, herunder udstrækningen af perioden for den tabte arbejdsfortjeneste, jf. f.eks. U.2008.1386H, U.2008.2601 og U.2014.184H.

Højesteret har udtalt, herunder i U 2009.138H, at tabt arbejdsfortjeneste ophører på det tidspunkt, hvor erhvervsevnetabet indtræder, samt at der ikke må være hul eller overlap mellem de to erstatningsposter, jf. U.2009.138H.

Det er A's standpunkt, at Højesterets praksis om sammenspillet mellem erstatningsansvarslovens §§ 2 og 5 forhindrer ankenævnet

i at stoppe perioden for den tabte arbejdsfortjeneste, før end der er truffet en afgørelse om erhvervsevnetab, som af ankenævnet betragtes som den rigtige og rimelige. A's synspunkt er imidlertid afvist af Højesteret i U.2016.2138H, hvorved Højesteret slog fast, at ankenævnet i sager om erhvervsevnetab og tabt arbejdsfortjeneste skal sætte sit skøn i stedet for Patienterstatningens skøn, hvis der er grundlag herfor. Erhvervsevnetabet indtræder ifølge Højesteret fra tidspunktet for Patienterstatningens afgørelse, hvilket medfører, at perioden for tabt arbejdsfortjeneste ophører på samme tidspunkt, jf. Højesterets præmisser i dommen:

”Patientforsikringen traf den 29. september 2011 afgørelse om X's ret til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og tab af erhvervsevne. På dette tidspunkt var der gået mere end to år siden patientskaden, og Højesteret finder, at der på tidspunktet for afgørelsen forelå et forsvarligt grundlag for at skønne over erhvervsevnetabet i form af de lægelige oplysninger om hans helbredsforhold og resultatet af hans arbejdsprøvning, som er gengivet i Arbejdsskadestyrelsens udtalelse af 13. november 2014. Højesteret finder endvidere, at Patientforsikringen under hensyn til lovens officialprincip og i overensstemmelse med Arbejdsskadestyrelsens vurdering på afgørelsestidspunktet den 29. september 2011 burde have fundet det godtgjort, at X havde lidt et varigt erhvervsevnetab som følge af patientskaden, og at størrelsen heraf kunne fastsættes til 75 %. Som konsekvens heraf burde Patientforsikringen have begrænset kravet på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, således at der ikke var overlap mellem de to erstatningsposter.

....

Med hensyn til klagen til Patientskadeankenævnet bemærkes, at nævnet burde have omgjort Patientforsikringens afgørelse og have truffet den materielt rigtige afgørelse, uden hensyn til at X's klage til nævnet alene angik afslaget på hans krav om erstatning for tabt erhvervsevne.” [mine understregninger]

Højesteret har således ved dommen fastslået, at anvisningerne i U.2014.184H, som A påberåber sig, ikke finder anvendelse i sager, hvor der foreligger en myndighedsafgørelse, og hvor det kan konstateres, at der på afgørelsestidspunktet forelå et forsvarligt grundlag for at skønne over erhvervsevnetabet, uanset om der måtte være foretaget et rimeligt skøn. ~

Det gør i den sammenhæng ingen forskel, om der er tale om et midlertidigt eller varigt erhvervsevnetab. Såvel et midlertidigt som et endeligt skøn over erhvervsevnetabet stopper den tabte arbejdsfortjeneste, jf. erstatningsansvarslovens § 2, hvorefter skadelidte har krav på erstatning for tabt arbejds-

fortjeneste, indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Ved afgørelse af 31. maj 2016 (bilag 7), mere end 3 år efter operationen og reoperationen i februar 2013, skønnede Patienterstatningen midlertidigt over A's erhvervsevnetab. Patienterstatningen skønnede, at A's erhvervsevnetab var 25 %. Den 21. juni 2017 (bilag 9) vurderede ankenævnet, at A's erhvervsevnetab var 50 %. Ankenævnet vurderede dette på baggrund af de samme oplysninger, som Patienterstatningen lagde til grund ved sin afgørelse den 31. maj 2016.

A har ikke indbragt spørgsmålet om størrelsen på erhvervsevnetabet for domstolene. Det kan derfor lægges til grund, at A er enig i ankenævnets vurdering.

Det fremgår bl.a. af ankenævnets afgørelse (bilag 9), at:

” [...] A skal herefter stilles, som om han havde fået tilkendt 50 procent i erhvervsevnetab ved Patientforsikringens afgørelse af 31. marts 2016. [...] ”

Ankenævnet har herved – helt i tråd med Højesterets anvisninger i U.2016.2138H – rettet op på afgørelsen fra Patienterstatningen om erhvervsevnetab. Som det fremgår af dommen, falder skæringstidspunkt mellem erstatningen af den tabte arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetabserstatningen i dette tilfælde på afgørelsestidspunktet for Patienterstatningens afgørelse. A er hermed blevet stillet, som om han var blevet tilkendt 50 % i erhvervsevnetab den 31. maj 2016. Derved er der ved ankenævnets afgørelse taget højde for perioden mellem Patienterstatningens afgørelse (bilag 7) og ankenævnets afgørelse (bilag 9). Der er derfor ikke - som i U.2014.184H - en periode mellem ”minimumsvurderingen” og den senere vurdering, og der opstår med andre ord ikke et hul mellem de to erstatningsposter.

Der er derfor ikke grundlag for at tilsidesætte ankenævnets afgørelse om, at der kun skal betales erstatning for tabt arbejdsfortjeneste frem til den 31. maj 2016. Ankenævnet skal derfor frifindes for så vidt angår A's påstand I.

Fastsættelse af årsløn - A's påstand II

Det fremgår af erstatningsansvarslovens § 6, stk. 1, at der ved fastsættelse af erstatningen for erhvervsevnetab skal tages udgangspunkt i skadelidtes årsløn, jf. § 7.

Skadelidtes årsløn beregnes som skadelidtes samlede erhvervsindtægt i det år, der går forud for datoen for skadens indtræden, jf. § 7, stk. 1. Hvis særlige indtægts- eller ansættelsesforhold gør sig gældende, kan årslønnen dog fast-

sættes efter et skøn, jf. § 7, stk. 2, 1. pkt. Årslønnen skal være udtryk for værdien af den tilskadekomnes arbejdskraft på skadestidspunktet.

A var den 1. december 2012, forud for operationen den 20. februar 2013 og reoperationen den 22. februar 2013, blevet opsagt og fritstillet fra hans tidligere arbejde som direktør for Virksomhed 1. Han modtog løn fra virksomheden frem til 1. juli 2013 (bilag 9), men var altså ikke i arbejde.

Der var derfor uomtvisteligt sket en væsentlig ændring i A's ansættelsesforhold, og det gøres gældende, at dette medfører, at årslønnen skal fastsættes efter et skøn, jf. § 7, stk. 2, 1. pkt. Ankenævnet har derfor med rette fastsat A's årsløn skønsmæssigt, jf. erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2.

Ankenævnet har på baggrund af samtlige af sagens oplysninger skønsmæssigt fastsat A's årsløn til kr. 600.000,-.

Ankenævnet har ved vurderingen inddraget A's uddannelsesniveau, erhvervserfaring, alder, dialogen mellem ham og virksomheden Virksomhed 2 og det forhold, at grundsygdommen kun ville have haft begrænset betydning for hans muligheder for at finde arbejde efter operationen.

Ankenævnets vurdering er underbygget af oplysningerne om den dialog, som A havde haft med virksomheden Virksomhed 2 (bilag A), hvorefter det fremgår:

Det økonomiske oplæg var at A det første år skulle aflønnes med ca. 75% af merindtjeningen i år 1. Vi skønnede –ganske realistisk – at vi ved målrettet indsats med det bestående produktsortiment og de nye produkter kunne øge omsætningen indenfor et år med mellem 0,8 - 1,0 millioner kroner. Indtjeningen på Virksomhed 2's produkter er mellem 100 og 150%. A ville således kunne påregne en indkomst på meromsætningen på ca. 350-400.000 kr. For at ramme en indtjening der nogenlunde kunne understøtte A's levevis enedes vi om at jeg ville supplere fra den bestående indtægt op til 500.000 kr. Vi skulle så finde en tilbagebetalings ordning indenfor de kommende år. A ville kunne øge sin omsætning og indkomst herefter, år for år.[...].

Konkrete oplysninger om lønniveauet skal tillægges større vægt end generelle statistiske oplysninger, herunder statistiske oplysninger om løn.

Oplysninger om den potentielle ansættelse ved Virksomhed 2, som vedrører A selv – hvilke i øvrigt er oplysninger fremsendt til Patienterstatningen i forbindelse med Patienterstatnings anmodning om fremsen-

delse af dokumentation for den påståede mistede indtjening – er dermed mere retvisende for A's potentielle lønniveau end generelle statistiske oplysninger. A's indsigelser vedrørende sagens oplysning har af samme grund ikke noget for sig.

De lønstatistikker, som er fremlagt i bilagene 10 og 12, dækker over væsentlige lønforskelle og store uddannelsesmæssige forskelle. Statistikkerne medfører ikke i sig selv, at der er grundlag for at tilsidesætte ankenævnets konkret begrundede skøn over A's årsløn.

Lønstatistikken i bilag 10 er endvidere fra 2016, og ingen af stillingsbetegnelserne kan overføres direkte til de stillingsbetegnelser, som ankenævnet har nævnt som eksempler i afgørelsen af 21. juni 2017 (bilag 9). Ankenævnet har anført, at A fx. ville have kunnet få job som konsulent, produktspecialist, mellemleder eller lignende. Det fremgår bl.a. af lønstatistikken (bilag 10), at den nederste fraktil (25 %) for en specialist i september 2016 var kr. 49.850,- om måneden, mens den nederste fraktil (25 %) for en produktchef i september 2016 var kr. 51.506,- om måneden.

Vurderingen af lønniveauet i bilag 12, jf. bilag 11, er ikke fastsat ud fra en konkret vurdering, men er baseret på Branche 1's lønstatistikker.

Der er ikke ved det fremførte fra A grundlag for at tilsidesætte ankenævnets vurdering af A's årsløn.

Ankenævnet skal derfor frifindes, for så vidt angår A's påstand 2.

Opgørelsen af den tabte arbejdsfortjeneste - A's påstand III

Ankenævnet har på baggrund af samme oplysninger og hensyn som ovenfor anført vurderet, at A's tabte arbejdsfortjeneste i perioden frem til den 31. maj 2016 kunne have opnået en indtjening svarende til en årsindtjening på kr. 600.000,-.

Der er ikke ved det fremførte tilvejebragt grundlag for at tilsidesætte denne skønsmæssige vurdering. A var på skadestidspunktet i opsagt stilling, og han havde endnu ikke indgået en ny ansættelsesaftale. A har ikke ved det fremførte dokumenteret, at han i perioden frem til den 31. maj 2016 ville have opnået ansættelse med en indtjening højere end vurderet af ankenævnet.

Ankenævnet skal derfor frifindes, for så vidt angår A's påstand 3.

...".

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Rettens begrundelse og afgørelse**Vedrørende påstand I**

Det fremgår af lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenets § 24, stk. 1, at erstatning og godtgørelse fastsættes efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

Det fremgår af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen. Må det antages, at skadelidte vil lide et erhvervsevnetab på 15 % eller derover, ydes erstatning indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Der skal være sammenfald mellem det tidspunkt, hvor retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophører, og det tidspunkt, hvor retten til erstatning for erhvervsevnetab indtræder. Der må ikke være hul eller overlap mellem de to erstatningsposter.

Forpligtelsen til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste vedvarer indtil det tidspunkt, hvor der foreligger en myndighedsafgørelse, hvor det kan konstateres, at der på afgørelsestidspunktet forelå et forsvarligt grundlag for at skønne over erhvervsevnetabet.

Ved afgørelsen af 31. maj 2016, skønnede Patienterstatningen midlertidigt over A's erhvervsevnetab og vurderede, at det var 25 %. Den 21. juni 2017 vurderede Ankenævnet, at A's erhvervsevnetab var 50 %. Ankenævnet vurderede dette på baggrund af de samme oplysninger, som Patienterstatningen lagde til grund ved sin afgørelse den 31. maj 2016. Ankenævnet udtalte, at A skulle stilles som om han havde fået tilkendt 50% i erhvervsevnetab ved Patientforsikringens afgørelse. Ankenævnet har herved rettet op på afgørelsen fra Patienterstatningen om erhvervsevnetab. Herved er der ved ankenævnets afgørelse taget højde for perioden mellem Patienterstatningens afgørelse og Ankenævnets afgørelse. Der er derfor ikke en periode mellem minimumsvurderingen og den senere vurdering, og der er derfor ikke et hul mellem de to erstatningsposter.

Retten finder herefter, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte ankenævnets afgørelse om, at der kun skal betales erstatning for tabt arbejdsfortjeneste frem til den 31. maj 2016, hvorfor Ankenævnet frifindes for så vidt angår A's påstand I.

Vedrørende påstand II

Det fremgår af erstatningsansvarslovens § 6, at der ved fastsættelse af erstatningen for erhvervsevnetab, skal tages udgangspunkt i skadelidtes årsløn, jf.

§ 7.

Det fremgår af § 7, stk. 1, at årslønnen beregnes som skadelidtes samlede erhvervsindtægt i det år, der går forud for datoen for skadens indtræden. Hvis særlige indtægts- eller ansættelsesforhold gør sig gældende, kan årslønnen fastsættes efter et skøn, jf. § 7, stk. 2.

A blev den 1. december 2012, forud for operationen den 20. februar 2013 og reoperationen den 22. februar 2013, opsagt og fritstillet fra sit arbejde som direktør for Virksomhed 1.

Retten finder, at der herved var opstået en sådan væsentlig ændring i A's ansættelsesforhold, at årslønnen skal fastsættes efter et skøn. Ankenævnet har skønsmæssigt fastsat A's årsløn til 600.000 kr.

Det fremgår, at Ankenævnet ved vurderingen har inddraget A's uddannelsesmæssige baggrund, erhvervserfaring, alder samt drøftelserne med Virksomhed 2. Der er endvidere taget hensyn til, at A's sygdom kun ville have haft begrænset betydning for hans muligheder for at finde arbejde efter operationen.

Retten finder, at konkrete oplysninger vedrørende A's forhold, herunder oplysningerne om den planlagte ansættelse ved Virksomhed 2 skal indgå med større vægt i vurderingen af årslønnen, end generelle statistiske oplysninger. Der er herefter ikke ved de af A fremlagte lønstatistikker grundlag for at tilsidesætte ankenævnets vurdering, hvorfor Ankenævnet frifindes for så vidt angår A's påstand II.

Vedrørende påstand III

Ankenævnet har på samme baggrund som ved vurderingen af grundlaget for beregningen af erhvervsevnetabserstatningen vurderet, at A's løn, som grundlag for beregningen af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste skulle fastsættes til 600.000 kr.

Der er ikke ved det fremførte tilvejebragt grundlag for at tilsidesætte denne skønsmæssige vurdering, hvorfor Ankenævnet også frifindes, for så vidt angår A's påstand III.

Sagsøger har fri proces.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, som sagsøger har oplyst som 5.000.000 kr., forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 200.000 kr. Det er oplyst, at sagsøgte ikke er momsregistreret.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Ankenævnet for Patienterstatningen frifindes.

Statskassen betaler sagens omkostninger til Ankenævnet for Patientforsikringen med 200.000 kr.

Pia Petersen
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 18. december 2019.

Birthe Plum, kontorfuldmægtig